

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดเพื่อประกอบการดำเนินคดีอาญา เป็นขั้นตอนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำเนินคดีอาญาทั้งระบบ เนื่องจากข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวจำเลยหรือผู้กระทำผิด จะมีผลต่อศาลในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษให้มีความเหมาะสมแก่ผู้กระทำผิดเป็นราย ๆ ไป ที่เรียกว่า หลักการลงโทษให้เหมาะสมกับตัวบุคคลและในการกำหนดโทษ ศาลจะต้องคำนึงถึงประโยชน์ของรัฐในการนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษด้วย

จากการศึกษาขั้นตอนการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในต่างประเทศ ทั้งในกลุ่มประเทศซีวิลลอว์ เช่น ฝรั่งเศส เยอรมัน และกลุ่มประเทศคอมมอนลอว์ เช่น สหรัฐอเมริกา ปรากฏว่าในการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาไม่ว่า ตำรวจ อัยการ ทนายความ พนักงานคุมประพฤติหรือจำเลยเองต่างมีบทบาทในการนำเสนอข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวจำเลยหรือผู้กระทำผิดต่อศาลโดยตรง อีกทั้งศาลในระบบซีวิลลอว์ยังมีอำนาจในการค้นหาความจริงด้วยตนเอง ทำให้ศาลมีบทบาทมากในการรวบรวมข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวจำเลย ดังนั้นการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ จึงมีความสมบูรณ์และถูกต้อง นอกจากนี้ในประเทศต่าง ๆ ยังมีบทบัญญัติกฎหมายที่กำหนดแนวทางการกำหนดโทษของศาลเอาไว้ว่าในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษ ศาลจะต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวจำเลย เช่น พฤติการณ์เกี่ยวกับความผิด ประวัติ บุคลิกลักษณะของผู้กระทำผิด ฯลฯ ด้วยเพื่อให้การกำหนดโทษเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม

นอกจากนี้ในระหว่างดำเนินคดี อัยการของประเทศในระบบซีวิลลอว์จะมีอำนาจในการเสนอความเห็นของตนต่อศาลว่าศาลควรลงโทษจำเลยสถานใด ซึ่งต่างจากอัยการของประเทศในระบบคอมมอนลอว์ที่ในทางปฏิบัติอัยการจะไม่กระทำเช่นนั้น¹

สำหรับประเทศไทย ในทางปฏิบัติการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดเพื่อประกอบการดำเนินคดีอาญายังกระทำได้ค่อนข้างน้อย และมีอุปสรรคจากเจ้าพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่ ทำให้ในปัจจุบันปัญหาการกำหนดโทษให้มีความเหมาะสมกับผู้กระทำผิด ยังเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการ

---

¹ อัยการของคอมมอนลอว์จะเกี่ยวข้องกับการกำหนดโทษจำเลยโดยอ้อม โดยการใช้วิธีลดข้อหาที่จะฟ้องแก่จำเลย (plea bargaining)

ยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทย ซึ่งถ้าพิจารณาถึงต้นเหตุของปัญหาอย่างแท้จริงแล้ว จะพบว่า ปัญหาส่วนหนึ่งเกิดจากการไม่มีประสิทธิภาพของบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ที่ยังขาด ความรู้ความเข้าใจในเรื่องปรัชญาการลงโทษ (Philosophy of punishment) และการขาดความสนใจ ในเรื่องข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิด ซึ่งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดถือเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญ ต่อการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษ แต่จากการศึกษาพบว่าระบบการจัดเก็บข้อเท็จจริง เกี่ยวกับผู้กระทำผิดของไทยยังขาดประสิทธิภาพ เนื่องจากบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ไม่ให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริงในส่วนนี้ อีกทั้งยังปรากฏอยู่เสมอว่าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิด ที่จัดเก็บโดยองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ไม่สอดคล้องต้องตรงกันและในบางครั้ง มีการบิดเบือน ข้อเท็จจริง จึงเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้กระบวนการยุติธรรมทางอาญาไม่สามารถเอื้อประโยชน์ ให้กับสังคมได้อย่างแท้จริง

5.2 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากเป้าหมายในการลงโทษผู้กระทำผิดในปัจจุบัน คือการลดจำนวนผู้กระทำผิด เพื่อให้สังคมปลอดภัย ฉะนั้นการลงโทษผู้กระทำผิดจึงต้องคำนึงถึงหลักการลงโทษให้เหมาะสมกับ ตัวบุคคล เพื่อให้การลงโทษนั้นสามารถปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำผิดให้สามารถกลับตนเป็นคนดี และสามารถคืนสู่สังคมได้ (Resocialization) และการลงโทษจะต้องคำนึงถึงผลในทางข่มขู่ หรือ ยับยั้งมิให้เกิดการกระทำผิดอีกด้วย ซึ่งในทุกประเทศต่างมีวัตถุประสงค์ในการลงโทษเป็นอย่างเดียวกัน คือจะกำหนดโทษอย่างไรให้มีความเหมาะสมกับผู้กระทำผิดเป็นรายบุคคลและเหมาะสมกับความผิด การกำหนดโทษให้เป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสม จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง กับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ต่างทำหน้าที่ร่วมกันในการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิด เพื่อนำมาประกอบการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษ ซึ่งจากการศึกษาสามารถประมวลเป็น ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิด เพื่อประกอบการ ดำเนินคดีอาญาในประเทศไทยได้ดังนี้

1. พนักงานสอบสวนเป็นองค์กรแรกที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับความผิดอาญาที่เกิดขึ้นจึงต้อง วางตัวเป็นกลาง กล่าวคือจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ในคดีทั้งที่เป็นผลดี และเป็นผลร้าย แก่ผู้ต้องหา รวมถึงพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับเหตุบรรเทาโทษของผู้ต้องหา มิใช่รวบรวมแต่เฉพาะ พยานหลักฐานที่เป็นผลร้าย หรือพยานหลักฐานที่จะแสดงให้เห็นว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิด เช่นในปัจจุบันเท่านั้น แต่พนักงานสอบสวนจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานอื่น ๆ ของผู้ต้องหาด้วย เช่น ความเป็นมาแห่งชีวิต ความประพฤติอันเป็นอาชีพของผู้ต้องหา สิ่งแวดล้อม ฯลฯ ด้วยเนื่องจาก พยานหลักฐานหรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ เหล่านี้เป็นข้อเท็จจริงที่มีความสำคัญต่อการใช้ดุลพินิจสั่งคดี

ของอัยการ และมีผลต่อเนื่องไปถึงการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดโทษ ดังนั้นจึงควรส่งเสริมและสนับสนุนให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามแนวทาง ที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131 และ 138 ได้บัญญัติไว้เพื่อให้มีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดมาประกอบการดำเนินคดีอาญาตั้งแต่ในชั้นสอบสวน โดยจะต้องส่งเสริมให้พนักงานสอบสวนเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนในการดำเนินคดีอาญา เพราะหลักการดำเนินคดีอาญาคือหลักการตรวจสอบ การสอบสวนเป็นการตรวจสอบความจริง ดังนั้นพนักงานสอบสวนจึงต้องรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดของผู้ต้องหา ทั้งที่เป็นผลดีและเป็นผลร้าย รวมถึงพยานหลักฐานที่เป็นเหตุบรรเทาโทษอื่นของผู้ต้องหาด้วย และควรสนับสนุนให้พนักงานสอบสวนทำหน้าที่สอบสวนเอง หรือส่งประเด็นไปสอบสวนเพื่อทราบความเป็นมาแห่งชีวิต และความประพฤติดันเป็นอาชญาของผู้ต้องหา แต่จะต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบข้อความทุกข้อที่ได้มา เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ต้องหาได้ชี้แจงว่าข้อมูลดังกล่าวถูกต้องและครบถ้วนหรือไม่ เพราะการสอบสวนดังกล่าวเป็นหนทางหนึ่งที่จะช่วยให้ศาลมีโอกาสได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวจำเลยหรือผู้กระทำผิด เข้ามาสู่สำนวนความของศาลได้ดีที่สุดวิธีหนึ่ง และควรแก้ไขระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ข้อ 254 ให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 138 จากเดิม

ข้อ 254 ตามปกติผู้สอบสวนไม่จำเป็นต้องสอบสวนพยานของผู้ต้องหา เพราะตามธรรมเนียมพนักงานสอบสวนมีหน้าที่จะพิจารณาคดีว่า พอมิมูลดำเนินการฟ้องหรือไม่เป็นหลัก หากใช่เป็นผู้วินิจฉัยคดีของกลุ่มความไม่ แต่หลักเช่นกล่าวนี้ บางทีอาจเกิดความจำเป็น หรือด้วยลักษณะแห่งการสอบสวนที่ดี บางคดีก็อาจจำเป็นที่ผู้สอบสวนต้องรีบชิงไหวพริบสอบสวนตัด หรือพิสูจน์พยานผู้ต้องหาเสียแต่ในชั้นต้น หรือป้องกันมิให้ผู้ต้องหามีโอกาสชักซ้อมพยานทำให้เสียความเที่ยงธรรมในคดี ก็อาจจะสอบสวนพยานผู้ต้องหาในบางคดีเพื่อให้เกิดผลแก่คดีนั้น ๆ ก็ได้

แก้ไขเป็น

“ข้อ 254 ตามปกติผู้สอบสวนต้องสอบสวนพยานหลักฐานทุกชนิดเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความผิด เพื่อพิสูจน์ความผิด และเพื่อทราบความเป็นมาแห่งชีวิตและความประพฤติดันเป็นอาชญาของผู้ต้องหา รวมทั้งข้อเท็จจริงที่เป็นผลดีและผลร้าย ตลอดจนเหตุบรรเทาโทษต่าง ๆ ของผู้ต้องหา และต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบข้อความทุกข้อที่ได้มา”

2. ควรมีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยบัญญัติให้พนักงานอัยการสามารถเสนอความเป็นมาแห่งชีวิต และความประพฤติดันเป็นอาชญาแก่ศาลได้ ทั้งนี้เพื่อให้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 138 มีผลบังคับในทางปฏิบัติ เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 138 กำหนดให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนเอง หรือส่งประเด็นไปสอบสวน เพื่อทราบความเป็นมาแห่งชีวิตและความประพฤติดันเป็นอาชญาของ

ผู้ต้องหา แต่ต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบความทุกข้อที่ได้มา แต่เมื่อไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดให้อำนาจพนักงานอัยการในการเสนอข้อมูลดังกล่าวต่อศาล ดังนั้นในทางปฏิบัติพนักงานสอบสวนจึงมักไม่ทำการสอบสวนตาม มาตรา 138

3. อัยการจะต้องสอดส่องดูแลให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ตามบทบัญญัติของกฎหมายอย่างเคร่งครัด หากปรากฏว่าสำนวนสอบสวนขาดความสมบูรณ์ หรือมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดยังไม่เพียงพอ อัยการจะต้องสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามบทบาทของตนตามที่บัญญัติแห่งกฎหมายได้กำหนดให้อำนาจไว้ เพื่อที่อัยการจะได้นำข้อเท็จจริงต่าง ๆ เหล่านี้มาประกอบการใช้ดุลพินิจสั่งคดีว่าสมควรสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องผู้กระทำผิด และอัยการเองก็ควรเสนอพยานหลักฐานที่เป็นผลดีและเป็นผลร้ายของผู้ต้องหาต่อศาล เพื่อให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้อย่างรอบด้านและเหมาะสม นอกจากนี้ในระหว่างการดำเนินคดีอัยการควรเสนออัตราโทษที่จำเลยสมควรได้รับต่อศาลด้วย เนื่องจากอัยการเป็นบุคคลที่รู้ข้อเท็จจริงในคดีมากที่สุด และสามารถเข้าถึงข้อเท็จจริงได้ง่ายกว่าศาล เพราะในทางปฏิบัติศาลมักจะวางตัวกลางจึงทำให้มีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำเลยหรือผู้กระทำผิดเข้าสู่การพิจารณาคดีในศาลน้อยมาก เป็นเหตุให้ศาลไม่อาจกำหนดโทษได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 228 และมาตรา 229 ได้บัญญัติให้อำนาจศาลในการค้นหาความจริงเกี่ยวกับประวัติภูมิหลังของจำเลยได้ โดยบทบัญญัติดังกล่าวได้เปิดโอกาสให้ศาลมีอำนาจในการสืบพยานเพิ่มเติมในระหว่างพิจารณาคดีได้ ซึ่งการสืบพยานเพิ่มเติมนี้ ศาลจะเป็นผู้สืบพยานเองหรือส่งประเด็นไปสืบก็ได้ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับจำเลยหรือผู้กระทำผิด เพื่อนำมาใช้ประกอบการดุลพินิจในการกำหนดโทษให้มีความเหมาะสมกับจำเลย ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าว จึงควรเปิดโอกาสให้พนักงานอัยการเข้ามามีบทบาทในชั้นกำหนดโทษ เช่นเดียวกับอัยการเยอรมันที่มีอำนาจในการเสนออัตราโทษที่จำเลยสมควรได้รับต่อศาลได้ โดยให้อัยการเป็นผู้กำหนดโทษในเบื้องต้นก่อน แล้วจึงส่งให้ศาลพิจารณา ซึ่งความเห็นของอัยการในเรื่องอัตราโทษนั้นไม่ได้เป็นข้อผูกมัดศาลที่จะต้องถือปฏิบัติตาม ถ้าศาลไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอแนะของอัยการ ศาลก็มักจะลงโทษเบากว่า แต่ถ้าศาลลงโทษหนักกว่าโทษที่อัยการเสนอ อัยการอาจอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลในเรื่องอัตราโทษได้ ซึ่งถือว่าเป็นการตรวจสอบและถ่วงดุล (Check and balance) การใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลให้มีความถูกต้อง ไม่ให้เป็นไปตามอำเภอใจ โดยการตรวจสอบซึ่งกันและกันทั้งของศาลและอัยการ ย่อมมีผลทำให้จำเลยได้รับหลักประกันสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญอีกทางหนึ่งด้วย

4. ศาลเป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญต่อการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษ ให้มีความเหมาะสมกับผู้กระทำผิด กล่าวคือหากการกำหนดโทษของศาลเป็นไปอย่างเหมาะสม ย่อมมีผลต่อการข่มขู่

และยับยั้งไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกได้ และยังเป็นผลให้บุคคลอื่นไม่กล้าเอาเยี่ยงอย่างอีกด้วย แต่ถ้าการกำหนดโทษไม่มีความเหมาะสม เช่น หนักหรือเบาไป หรือไม่เหมาะสมด้วยประการอื่นแล้ว ย่อมมีผลทำให้ไม่อาจปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นคนดีคืนสู่สังคมได้ ดังนั้นในการกำหนดโทษของศาล จึงต้องมีการนำข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดมาประกอบการกำหนดโทษด้วย นอกเหนือไปจากข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพความผิด ดังจะเห็นได้จากประเทศสหรัฐอเมริกาในบางรัฐได้มีการบัญญัติกฎหมายว่าการที่ศาลจะมีคำสั่งให้ทำรายงานสืบเสาะและพินิจในคดีใดหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของศาล เว้นแต่กรณีที่ศาลจะใช้วิธีคุมความประพฤติกับจำเลย ศาลต้องมีคำสั่งให้ทำรายงานสืบเสาะและพินิจเสมอ ทั้งนี้เพื่อให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม (ประมวลกฎหมายรัฐโอไฮโอ มาตรา 2951.03) และในประเทศเยอรมันประมวลกฎหมายอาญาเยอรมันมาตรา 46 ก็ได้บัญญัติให้การกำหนดโทษของศาลต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดเช่นเดียวกัน โดยศาลเยอรมันจะมีบทบาทในการเสาะหาพยานหลักฐานในคดี รวมถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวจำเลยอย่างสูง ซึ่งต่างจากประเทศไทยที่ถือว่าศาลจะต้องวางตัวเป็นกลางโดยปล่อยให้เป็นที่มาของคู่ความและทนายความ ในการแสวงหาพยานหลักฐานมาเสนอต่อศาล ทำให้มีข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวจำเลยเข้าสู่การพิจารณาคดีในศาลน้อยมาก ประกอบกับประมวลกฎหมายอาญามาตรา 56 และพระราชบัญญัติวิธีดำเนินการคุมประพฤติตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 11 ได้กำหนดให้ศาล มีอำนาจสั่งพนักงานคุมประพฤติให้สืบเสาะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำเลยหรือผู้กระทำผิดได้แต่เฉพาะกรณีที่ศาลจะลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน 3 ปี เท่านั้น ทำให้คดีที่มีอัตราโทษสูงกว่านั้นหรือคดีอุกฉกรรจ์ ศาลไม่อาจมีคำสั่งให้สืบเสาะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำเลยได้ ดังนั้นเพื่อให้การกำหนดโทษของผู้พิพากษาเป็นไปอย่างเหมาะสมกับผู้กระทำผิดเป็นราย ๆ ไป จึงควรเพิ่มอำนาจศาลให้สามารถมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติ สามารถสืบเสาะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับจำเลยได้ในคดีความผิดร้ายแรงทุกคดี หากในคดีนั้นศาลจะพิพากษารอการกำหนดโทษหรือรอการลงโทษ ทั้งนี้เพื่อให้การสืบเสาะข้อเท็จจริงครอบคลุมไปถึงคดีความผิดร้ายแรงอื่น ๆ ด้วย

5. ปัจจุบันแนวคิดในการลงโทษได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ที่ลงโทษผู้กระทำผิดเพื่อเป็นการแก้แค้นทดแทน และเพื่อป้องกันสังคม มิให้ผู้กระทำผิดได้กระทำความผิดซ้ำอีกมาเป็นการลงโทษเพื่อปรับเปลี่ยนแก้ไขพฤติกรรมผู้กระทำความผิด โดยพิจารณาถึงลักษณะของผู้กระทำความผิดแต่ละรายเพื่อจะป้องกันไม่ให้บุคคลที่ได้กระทำความผิดมาแล้ว กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งการลงโทษตามแนวคิดนี้เน้นความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงแนวความประพฤติ โดยเปลี่ยนแปลงตัวบุคคลนั้นให้ดีขึ้น ประเทศไทยได้ยอมรับแนวคิดดังกล่าวดังจะเห็นได้ว่าการนำมาตรการใหม่ ๆ มาใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดมากขึ้น เช่น การรอการลงโทษ การคุมความประพฤติ การทำงานบริการสังคม เป็นต้น แต่การนำโทษหรือมาตรการอื่น ๆ ที่มีโทษมาใช้ปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดอย่าง

เหมาะสมจะกระทำได้ ก็ต่อเมื่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องปรัชญาการลงโทษ ตลอดจนมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิดอย่างเพียงพอไม่ว่าจะเป็นบุคลิกลักษณะ ประวัติครอบครัวและภูมิหลัง และประวัติการกระทำผิด ฯลฯ โดยข้อมูลเหล่านั้นจะต้องเป็นข้อมูลที่ครบถ้วนและถูกต้องอีกด้วย ดังนั้นเพื่อให้การกำหนดโทษของศาลเป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ จึงควรส่งเสริมและสนับสนุนให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องปรัชญาการลงโทษ และตระหนักถึงหน้าที่ในการรวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้กระทำผิด ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่จำเลย และสามารถอำนวยความยุติธรรมให้แก่สังคมได้อย่างแท้จริง

D
P
U